

Un noguer gens comú

Núria Gascon Marín

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Durant aquella lamentable primavera del dos mil el noguer de les meves veïnes es negà a enrogir les fulles com per instint li pertocava. Va ser en aquesta manca de carmí, tan familiar en ell, que vaig pressentir que la secessió a la que havia estat sotmès hauria estat la seva fi.

Quatre anys enrere m'havia mudat al poble tot just quan elles ja feina massa temps que vivien una a la vora de l'altra, per contra feia ben poc que el marit d'Aurora havia plantat l'arbre en la línia invisible que separava els terrenys de les dues cases. Malgrat el seu intent per unir ambdues propietats aquest morí al poc d'arrelar la plàntula, i ni temps va tenir de veure-la créixer, comentava sovint aquesta al parlar del seu Manel.

A la contra, Assumpció feia molt més que havia esdevingut vídua, eren tants el anys que cap de les dues recordava que un temps enllà les dos parelles havien tingut un bon tracte, tan bons veïns havien estat que mai convingueren la necessitat de limitar la terra. Fins que en Manel morí.

Durant aquells anys posteriors l'arbre adquirí un capteny desmesurat, més de quatre metres havien arribat a mesurar els de l'ajuntament degut a l'esverador perill amb que es mantenia i que, sens dubte, era d'esperar en qualsevol al que haguessin dividit. La meitat de la copa salvatge feia pendular la retorçada soca els dies de molt vent, fent arribar el seu plany fins per sota dels llençols del meu llit.

La part més atapeïda contrastava amb l'altre meitat que ben bé semblava estar a punt en tot moment per participar en un concurs de bellesa: havia estat mutilat

tantes vegades que patia manca d'entusiasme per desenvolupar-se. Em recordava un mig arbre de postal.

Jo acostumava a mirar-lo cada dia al llevar-me, rere la finestra de la meva habitació que enfocava l'espectacle abstracte que havia esdevingut amb el pas dels anys. Me'l sentia meu, també, un poc, atès que cap ocell no va voler niar en ell. La seva mal formació ni motivava ni donava confiança a tal fet. D'ençà que el conec tampoc mai va donar pas nous bones, a cada nova tardor fruits més amargs, cada any pitjor malgrat la dedicació de les seves mestresses per dirigir a mitges la vida d'aquell ésser.

Aurora als seus cinquanta-cinc anys el podava intensament, tot no ser la temporada, en canvi el regava poc com si es tractés d'un arbre del desert i fins tot certs dies la vaig veure mira'l amb desencís. Mai vaig imaginar el dolor que li produïa aquella dedicació fins que sentí la sentència de l'ajuntament.

–Bon dia, Aurora! –vaig cantussejar un matí que treballava al jardí.

–Bon dia, Maria –em respongué tot seguit.

–Per quan serà la tala del noguer? –vaig preguntar imaginant que no tenia pas intenció de desfer-se'n.

Després d'aquesta desafortunada pregunta es produí un silenci que per mi fou bastant incòmode ja que no he tingut mai curiositat per descobrir els secrets aliens, però per cortesia vaig decidir esperar resposta.

–Doncs, serà quan la fresca de la meva veïna deixi de ficar el nas en les meves coses –sentencià mentre feia un repàs a l'arbre de dalt a abaix.

Tres dies després vaig assabentar-me per boca de l'algutzir que per motius jurídics caldrien els permisos de les dues propietàries per desarrelar aquell ésser tant mal desenvolupat.

Els dies que no sortia Aurora al jardí ho feia d'amagades Assumpció, mai feien per coincidir, semblava que compartien la cura d'aquell arbre molt a desgrat. Assumpció, uns anys més jove, el regava copiosament, l'abraçava sovint, li parlava alhora que asseguda sota la seva ombra feia punt i amb aquesta abnegació el feia créixer, florir i treure fulles abundantment. Tot i ser una espècie que devia perdre el fullam mai el vaig veure despullat durant l'hivern, fins que esdevingué la primavera en que les fulles no s'envermelliren i per contra començaren a caure, al principi d'una manera discreta, després amb una intensitat molt més tràgica.

Al cap de pocs dies només va quedar la soca a la que maltractar o adorar.

—Déu meu, Assumpció! Que li ha passat a la meitat del teu arbre? —vaig preguntar acostumada durant els anys a parlar a mitges.

—Maria, estimada, això es el que passa per no saber compartir —em respongué amb els ulls plorosos, talment com el terreny que entollava per a ell— potser, seria millor acabar amb això, no et sembla? —sentí que em demanava consell.

—Però, qui va plantar l'arbre? —vaig dir intrigada.

—El seu Manel —contestà tan amorosament que em sentí escalfar el front a mig camí entre tristesa i vergonya.

Durant aquell darrer estiu cap de les dos va poder esbargir-se sota l'ombra fresca que abans projectava el noguer. Tan sols una tètrica espina de fusta gris las separava, un senzill troc els hi recordava els desacords, cada cop que el mirava em feia la sensació que es feia més petit, talment fins que arribà a convertir-se en una petita estella. Aquesta menudesa va potenciar que per obligació s'anessin veient més. Al principi no es reconegueren, després es miraren encuriosides i a la darrera encontre Aurora regalà un somriure a Assumpció.

A la tardor un dia em vaig despertar més d'hora que de costum i al mirar per la finestra vaig ser testimoni de la reconciliació d'aquelles dones, juntes feien un clot en el que plantaren un nou arbre, que s'arrelà fortament aquell mateix dia perquè deu anys més tard va començar a donar les nous més bones de tota la comarca.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

